

Rời Xa Eden

Contents

Rời Xa Eden	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5

Rời Xa Eden

Giới thiệu

Editor: ChiThế loại: Slash (boyxboy). Angst“Tôi sống bên cạnh những họa sĩ quèn ôm giấc mộng thăng hoa, những nhạ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/roi-xa-eden>

1. Chương 1

Tôi sống bên cạnh những họa sĩ quèn ôm giấc mộng thăng hoa, những nhạc sĩ rách rưới gảy đàn mua vui trên đường phố, và những đứa trẻ du mục đeo đuổi sự tự do.

Tôi sống trong căn hộ phía trên một nhà sách.

Tôi sống để biết về cuộc đời.

Tôi sống để trả tiền trọ và xoay xở với hai việc làm.

Tôi sống để tiếp tục mơ.

Tôi sống giữa lòng thành phố New York hào hoa lộng lẫy.

Tôi sống để tiếp tục yêu anh.

Tôi là Eden.

Mơ ước của bố tôi là một ngày nào đó tôi sẽ kế thừa cửa tiệm của ông, nằm lọt thỏm trong một thị trấn còn con tàn tạ giữa bang Louisiana. Tôi nhận lấy mơ ước bé nhỏ đó, bóp chết nó, rồi bỏ nhà đi New York cùng cậu bạn thân nhất, Joshua Cummings.

Năm đó chúng tôi mười bảy tuổi. Đầu óc ngơ ngác của tôi được Joshua đổ đầy những hào quang bóng lộn và những chuyến phiêu lưu bất tận của thành phố New York kỳ diệu. Nhưng thật ra, dù thế nào đi nữa tôi cũng sẽ theo Joshua đến cùng, vì cậu ấy là người bạn đầu tiên của tôi.

Chúng tôi gặp nhau vào mùa hè năm tôi lên mười; lúc đầu cậu rất lúng túng vụng về. Thân hình lêu khêu loạng choạng như chực té, giọng cười có thể làm hàng xóm giật mình đánh rơi ly trà, gương mặt dài và nhọn như cáo.

Nhà Joshua ở cách nhà tôi chỉ có mấy căn. Bố cậu là khách quen ở tiệm, vậy là như lẽ tự nhiên, tôi với Joshua trở thành bạn.

Joshua có biệt tài là gây rối, ngay cả khi cậu không hề có ý gây rối. Tôi vẫn còn nhớ cái lần cậu vạch ra kế hoạch lên vào khu bệnh viện cũ. Đó là bệnh viện duy nhất trong thị trấn nhưng đã đóng cửa sau một vụ hỏa hoạn năm 1975. Có điều tòa nhà vẫn còn khá vững chắc.

Joshua hăm hở khoe cậu xem được trên phim hay ở đâu đó, nói rằng nếu bíт tấm kính lại bằng một tấm thảm và đập mạnh, người ta sẽ không nghe gì hết. Dĩ nhiên là làm gì có chuyện đó, vì tấm kính bể tan tành như bom nổ sau khi bị Joshua dùng ống nước quật cho một phát. Mấy ông cảnh sát chắc chắn là nghe thấy vì đồn cảnh sát chỉ nằm ngay góc đường sát rạt bên bệnh viện thôi. Nhưng chờ một lúc không thấy ai chạy tới hô hào, thế là chúng tôi leo vào tòa nhà qua khung cửa sổ bể.

Chúng tôi dạo quanh bệnh viện một lượt, dút đầu vào mọi ngõ ngách. Tôi tìm được một phòng hồ sơ với đồng giấy tờ vẫn còn y nguyên, hai đứa căng mắt ra đọc mà không hiểu chữ nào. Vui nhất là nằm trên xe đẩy phóng vùn vụt giữa hành lang.

Trước khi đưa nào về nhà nấy, cậu đòi bắt tay như người lớn, bắt thề là không được tiết lộ chuyện hôm nay cho ai biết và tuyên bố rằng, kể từ nay khu bệnh viện này sẽ là căn cứ bí mật của chúng tôi

2. Chương 2

Tiếng người cười nói dưới nhà vọng lên phòng tôi. Hôm nay là ngày “Câu lạc bộ sách” và toàn bộ sách trong tiệm đều được giảm giá.

Tôi yêu nhà sách này. Tôi làm việc ở đây vào thứ hai, ba và sáu. Những ngày khác thì tôi làm ở tiệm sửa xe cách đây vài căn.

Lúc này đây tôi đang nằm giang ra trên sàn gỗ cứng, ngó trần trời cái quạt uể oải quay trên trần nhà. Nếu mà mở lớn, nó sẽ rung bần bật rất ghê. Nhưng không, hôm nay trời se lạnh, cửa sổ phòng tôi lại đang mở toang.

Mùa thu rồi, tàng cây trong công viên đối diện đã rụng mình đổi sắc thành một màu vàng rực rỡ. Tôi thích những giờ ngơ ngẩn ngắm lá lơ đãng rơi, giống như những tinh linh bé tí hon múa xoay tròn trong gió. Tôi yêu mùa thu.

“Mình yêu mùa thu.” Một ngày nọ, khi đang nằm ngửa trên giường bệnh, Joshua nói. Tôi đang duỗi dài dưới đất, lật giở cuốn sách giáo khoa để làm bài cho kịp nộp ngày mai. Chúng tôi mười hai tuổi và thân nhau như anh em.

Tôi ngược lên nhìn cậu bằng đôi mắt xanh sáng khuất sau làn tóc lò xo như tấm màn bạch kim. Joshua nhồm đậy chống một tay lên đỡ lấy đầu, hướng về phía tôi. Tôi cười với cậu và nói, “Mình cũng vậy”, rồi lại cúi xuống.

Cậu chăm chú nhìn tôi cho đến khi tôi làm bài xong xuôi. Tôi gấp sách lại, để sang một bên và đứng dậy đi về phía cậu. Tôi mỉm cười lần nữa, kéo ghế ra ngồi cạnh giường. Joshua thở ra một hơi, quay người nằm ngửa xuống.

“Hỏi cậu cái này nhé.” Cậu nói mà không nhìn tôi.

“Cái gì?” Tôi hỏi lại, ngược mắt lên xem trần nhà có gì đáng chú ý đến vậy, rồi nhìn xuống cậu trở lại, bất chợt nhận ra đôi mắt xanh của cậu đang dán chặt vào tôi.

“Có bao giờ cậu nghĩ đến chuyện hôn mình không?” Gương mặt cậu hoàn toàn nghiêm túc. Tôi nhướn mày, rồi nhún vai. Cậu chỉ thở dài, tiếp tục quan sát trần nhà và lầm bầm mắng tôi là đồ ngốc không biết nghĩ.

3. Chương 3

Tôi ngồi trong phòng của ông chủ làm cho xong phần giấy tờ của ngày hôm đó, thỉnh thoảng hỏi ông vài câu. Vài lần ngẩng lên, tôi lại thấy ông nhìn mình kỳ lạ. Tôi mỉm cười, ông đáp lại bằng một cái cau mày rồi tiếp tục đi tới đi lui trong phòng. Tôi liếc chồng giấy bên cạnh rồi ngả người ra ghế.

“Có chuyện gì ạ?” Tôi ngây thơ hỏi.

“Không có gì.” Ông vội đáp, rồi dừng lại nhìn tôi. “Mà khoan, bác có chuyện muốn hỏi cháu.” Ông tiến lại gần bàn.

“Sao ạ?” Tôi dỗi mắt nhìn từ cái cà vạt xiêu vẹo của ông, lên đến gương mặt in hằn những nếp nhăn.

“Cháu có định nghỉ việc ở đây không?” Ông hỏi nhẹ nhàng như đang trò chuyện với một đứa trẻ vừa bị phạt. Tôi chỉ mỉm cười, lắc đầu.

“May phước.” Ông thở phào, đặt một tay lên ngực. “Bác nghe Michael nói cháu đang định nghỉ vì tìm được việc tốt hơn.”

“Cháu không biết anh ấy nghe tin đó ở đâu,” Tôi quay trở lại công việc trước mắt. “Đúng là có chỗ khác tốt hơn gọi cháu vào làm nhưng cháu từ chối rồi. Cháu thích chỗ này hơn.”

“Tốt, tốt.” Ông nói, tay mân mê cằm.

Ngày tôi mười ba tuổi, Joshua nắm lấy tay tôi lôi xềnh xệch vào bệnh viện, nói là cậu cất quà cho tôi trong đó. Tôi hấp tấp chạy theo nhưng không chút phần khởi hay hỏi hớp được như cậu. Có lẽ cậu không mua gì cho tôi đâu, chỉ tìm đại một cái hộp bao tay phẫu thuật như năm ngoái thôi. Như vậy cũng được, có còn hơn không; hơn nữa còn khiến Joshua phá ra cười khi nhìn tôi vụng về giả vờ như món quà đó là vật quý giá nhất trên đời.

Cậu leo qua khung cửa sổ rồi kéo tôi vào. Tôi theo cậu đến một hành lang nhờ nhờ tối, ánh đèn yếu ớt len qua cửa kính bám bụi xám xịt. Joshua thả tay tôi ra và dừng lại giữa hành lang.

“Mình muốn cho cậu cái này.” Cậu thì thầm. Tôi mỉm cười và tiến lại gần.

“Có cần mình nhắm mắt lại không?” Tôi đùa.

“Có.” Cậu quay lại nhìn tôi. Tôi mỉm cười, nhắm mắt và giơ hai tay ra. Joshua cầm lấy tay tôi, đặt lên hông cậu. Tôi vừa hé mắt ra thì Joshua đặt môi cậu lên môi tôi. Tôi bất giác nhắm tịt mắt lại hơn nữa.

Cảm giác khoan khoái dễ chịu bắn dọc người – khi thấy tôi không phản kháng, cậu lại áp chặt môi mình hơn nữa.

Một lúc sau, cậu lùi lại, mặt mũi đỏ ửng sáng bừng. Tôi mỉm cười, liếm môi và đảo mắt nhìn xuống đôi tay chúng tôi bấy giờ đang nắm chặt nhau.

“Mình nghĩ hình như mình thích cậu.” Joshua bối rối rút rút. Tôi mân mê tay cậu một lúc rồi nhìn vào mắt cậu.

“Mình nghĩ hình như mình cũng thích cậu.” Tôi bình tĩnh nói, cảm nhận hạnh phúc từ từ lan tỏa. Tôi nhón chân lên để tìm lại đôi môi ấy một lần nữa.

4. Chương 4

Tôi nhìn bạn trai mình chậm rãi trượt vào cái bồn tắm nhỏ xíu. Anh rít khe khẽ khi làn da trần chạm vào nước nóng nhưng vẫn ngồi xuống đến khi cả người đã ngập trong nước. Tôi quay mặt đi, nhìn vào gương. Tôi-trưởng-thành và tôi-bé-con không khác nhau là mấy. Vẫn mái tóc bạch kim bù xù vì không được bận tâm chải chuốt hàng ngày. Chỉ có đôi mắt xanh sáng đã nguội lại thành một màu sẫm hơn, lạnh hơn.

Cổ tôi có một vết sẹo nhỏ, từ cái lần Joshua quyết định “cấn yêu” tôi. Tay tôi lần qua vết sẹo rồi thả rơi trong nước. Tôi liếc bạn trai mình, cắn nhẹ môi. Mắt anh nhắm hờ, thân hình thả lỏng trong bồn tắm bập bênh những bọt bóng.

“Sean à.” Tôi gọi khẽ. Anh hé mắt ra nhìn tôi. Điều bộ lười biếng của anh làm tôi mỉm cười và nói nốt những gì mình định nói. “Em yêu anh.”

Anh cười, nhắm mắt và, thư thả, biếng nhác, đáp lại lời tôi. Tôi lại quay đầu về phía gương, với tay mở tủ lấy lọ thuốc an thần của mình ra như mọi khi.

Rồi thì anh bước chân qua khỏi thời kỳ dở dở ương ương, lột xác trở thành một người đẹp đẽ. Joshua ấy. Sở dĩ tôi nói vậy là vì tôi đang ngắm anh ngồi hút thuốc trên bệ cửa sổ. Anh quả thật đẹp vô cùng. Tôi từ từ trượt ra khỏi giường và đến bên anh.

Anh không quay đầu lại khi tôi tựa vào vai anh và lần tay xuống ngực. Anh lơ tôi đi, rít thêm một hơi thuốc dài.

“Josh.” Tôi hôn nhẹ cổ anh, thăm thì. “Mình làm gì đi.”

Anh nghiêng người, dụi đầu thuốc lên tường cho đến khi nó tắt ngúm mới đứng dậy, lừng lững 195 cm từ đầu đến chân. Tôi phải ngó cổ lên nhìn anh vì tôi chỉ cao vồn vện 155 cm.

Joshua lại gần tôi nhưng vẫn cố ý chừa một khoảng cách ở giữa. Tôi nhăn mặt và nắm áo anh kéo về phía mình, vòng tay ôm anh, ngược lên chờ đợi. Anh khum lấy mặt tôi trong đôi bàn tay dài mảnh khảnh như nghệ sĩ, cúi xuống hôn tôi nhẹ nhàng nhưng tôi đã kịp đưa tay lên ghì cổ anh xuống.

Nụ cười của anh nở trên môi tôi, rồi anh dứt ra. Vài lọn tóc nâu hung hung sắc đỏ vương trên gương mặt góc cạnh. Mắt anh xanh biếc, sáng lên tinh nghịch.

Anh cúi đầu, hôn phớt một cái rồi dịu dàng nói. “Anh yêu em, Eden.”

Tim tôi hẫng một nhịp trước khi kịp đáp lại.

“Anh yêu em nhiều lắm.” Anh đi về phía giường, vẫn ôm chặt tôi trong tay. Anh đỡ tôi lên giường, rướn lên môi tôi những cái hôn nho nhỏ ngọt ngào.

Tôi xô tay qua mái tóc mềm mại, giữ yên anh để hôn sâu hơn. Lưỡi anh dễ dàng lướt qua môi tôi.

Chúng tôi cứ hôn như vậy nhưng anh đã kịp ranh mãnh luồn tay vào áo tôi. Tôi dứt môi ra, hơi ngả về phía sau và kéo áo qua khỏi đầu. Joshua chậm rãi mơn trớn tôi bằng ánh mắt, rồi anh bắt đầu cởi nút áo. Tôi rướn người lên giúp anh. Chiếc áo tuột xuống sàn, chịu chung số phận với áo tôi.

“Anh yêu em.” Anh lại thì thầm, đẩy tôi nằm ngửa ra trên chiếc giường bệnh cũ kỹ.

5. Chương 5

Tôi nằm cuộn tròn trên sàn phòng khách, hai tay ôm đầu. Tôi cắn răng giam tiếng nấc lại bên trong vì bây giờ đã là ba giờ sáng và Sean phải dậy sớm đi làm, nhưng tôi đau quá.

Đau lắm. Tôi không thích những ký ức đó. Chỉ nhớ về anh thôi đã xé tan tôi ra thành từng mảnh. Tôi ghì mặt mình xuống sàn và để mặc cho con đê bị đập vỡ tan tành. Nước mắt tuôn xối xả trên mặt như thác.

Tôi nhớ anh. Tôi nhớ anh đến độ muốn bung ra, muốn rời xa khỏi cơ thể này, chạy như bay lên thiên đường để được gặp anh.

Tôi nằm đó, tưởng như thời gian dừng lại thành vô tận, nhưng cuối cùng cũng run rẩy đứng lên. Vừa lau nước mắt xong, tôi nghe tiếng đèn mở khê khàng. Căn phòng khách nhờ nhờ tối, ánh đèn yếu ớt lan ra từ hành lang.

Tôi quay ra cửa đúng lúc Sean bước vào. Anh không mở đèn lên. Anh chăm chăm nhìn tôi một lúc rồi bước trở ra ngoài.

“Eden, về phòng ngủ đi.” Anh nói, để tôi lại một mình trong phòng khách.

Thác lại đổ.

“Em cũng yêu anh.” Tôi thì thầm, rồi bước theo Sean.

[HẾT]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/roi-xa-eden>